

ירצה - הקרבן משמע, ותו: מי איצטרך למימר דציץ לא מכפר על המחייב כרת, והא עון הקדשים כתיב, ולא עון האוכלים, וכלישנא קמא גרסינן בתורת כהנים, ועיקר הוא, והאי דקרי ליה להאי פיגול ולהאי נותר - משום דתורת כהנים מדרש הוא, ונקט לישנא דקרא.

הא - כמו: הרי, כלומר: הרי יש לך להבין על כרחך שאין לך עון הקדשים שיוכל ציץ לרצות עליו - אלא עון טומאה, ומאי שנא טומאה מפסול יוצא ושאר הפסולין.

שהותרה מכללה בצבור - דנדחית מפני קרבן צבור, דכתיב במועדו ואפילו בשבת, ואפילו בטומאה, וכיון דהיקלתה אצלה לכך - היקלתה אף ביחיד, שלא הותרה אצלו לכתחלה בלא ציץ, ירצה הציץ עליה.

מאי עון טומאה - לאו טומאת דם, דאין מצריך רצוי אלא אם כן נטמא דם שהכפרה תלויה בו, אלמא: דם מקבל טומאה.

לא טומאת קמציין - שהקומץ מתיר את המנחה כדם המתיר את הזבח, וכל הכפרה תלויה בו, והוא הדין דמצי לשנויי: לא, בטומאת בשר וחלב, ואלבא דר' יהושע בעי ציץ, דאמר: אם אין בשר אין דם, אלא ניחא ליה לאוקמיה כדברי הכל.

בשר קדש - שרץ, לשון קדש היה בארץ (מלכים א, יד) - טומאה, והיה חגי הנביא בודק את הכהנים בשנת שתיים לדריוש שהיה בבנין בית שני, לידע אם בקיין בהלכות טומאה, לפי שנשתכח מהן בגולה, שלא נתעסקו בה בקדשים.

ונגע בכנפו - באותו כנף שהשרץ בו, כלומר: השרץ עצמו, ועל כרחך הכי הוא, דאי משום כנף שהוא ראשון - כוליה בגד נמי ראשון הוי, ומאי איריא דנקיט כנף, אלא משום שרץ, שהשרץ עצמו נגע אל הלחם, והלחם אל הנזיד, והנזיד אל היין, והיין אל השמן או אל כל מאכל היקדש - כלום נטמא האחרון הזה שהוא רביעי בקודש, דלחם ראשון, ונזיד שני, ויין שלישי, ושמן רביעי, נזיד - תבשיל, כמו ונזיד עדשים (בראשית כה), ויין ושמן - של נסכים.